

Η ΤΑΦΗ ΤΗΣ ΑΤΑΛΛΑ

(Από το περίφημο ρομάντζο του Σατωβριάνδου «Ατάλλα και Ρενέ»)

Η ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ JULIETTE FURET

ΔΥΟ ΑΘΩΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Ἡ Λιζέττα ἦταν ἓνα χαριτωμένο κορίτσι, μὲ κατ'ἀνεκτο πρόσωπο καὶ μαύρα μαλλιά καὶ μάτια. Εἶχε ἀκόμα ἓνα ἕφος τόσο ἀγγελικό, ὅσο ἀγγελική ἦταν καὶ ἡ καρδιά της.

Μὰ — τί κρίμα! — ἡ καίμενη ἢ Λιζέττα δὲν εἶχε κανένα ἄλλο πλοῦτο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της.

Ἦταν φτωχή, πολὺ φτωχή, καὶ ἔζηε ἰσὺν τὸν κόσμον. Εἶχε μείνει ἀπὸ μικροῦλα ὀρφανή καὶ ἀναγκάστηκε νὰ μάθῃ ραπτική γιὰ νὰ ζήσει. Πήγαινε λοιπὸν σὲ διάφορα σάπια καὶ ἔβραβε ἀπὸ τὸ προῖο ὡς τὸ βράδυ. Καὶ μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ κέρδιζε, κατόρθωνε νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι τοῦ μικροῦ διακοσίου ὅπου ἔμενε, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τροφή της. Ἐργαζόταν πολὺ, ἀλλὰ δὲν κέρδιζε πολλὰ ἢ ὀραία Λιζέττα.

Ἦταν ἀκόμα πρωτόβγαλη, πολὺ νέα καὶ πολὺ ἀπειρη.

Ἡ ζωὴς, τὸν ὅποιον ἔβραβε τὰ φορέματα, ἐμμεταλλειόνοῦσαν τὴν ἀπειρία καὶ τὴν ἀθωότητά της καὶ δὲν τὴν ἀντάμειβαν ποτὲ ὅσο της ἄξιζε.

Μὰ δὲν παραπονιόταν ἡ Λιζέττα. Εὐχαριστιόταν καὶ μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ κέρδιζε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὴν ἐξῆ πάντα γερή, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐργάζεται.

Ὅσο γιὰ τοῦσα, δὲν τὴν ἐνδιέφερε καθόλου. Τῆς ἔφταναν τὰ φορεματάκια ἀπὸ φτηνὸ ἕφρασμα, ποὺ κατόρθωνε νὰ ράβῃ στὰ δυὸ χρόνια μιὰ φορὰ. Προτιμοῦσε νὰ ἐλεῇ κριφὰ κανένα φτωχό, παρά ν' ἀγοράσῃ στολίδια, ὅπως τ' ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας της, φρέστικα μορογαριτάκια γιὰ τὸ λαμὸ της ἢ κορδέλες γιὰ τὰ μαλλιά της.

Ἦταν ἀγνή καὶ καθόλου φιλόσοφος. Ἄγνοοῦσε πόσο ἦταν ὀραία. Κι' ἀκόμα δὲν εἶχε νοιώσει ὡς τώρα οὔτε μιὰ φορὰ τὴν καρδιά της νὰ χτυπά, ἀν καὶ πολλοὶ νέοι τὴ γλυκοκίτταζαν ἀπὸ δρόμον ποὺ περνοῦσε.

Μὰ σὲς περιπτώσεις αὐτές, ἡ Λιζέττα τραβοῦσε τὸ δρόμον της, χωρὶς νὰ δῆν καμμιά προσοχή στοὺς νέους ποὺ τὴν γλυκοκίτταζαν.

Δὲν εἶχε ἀγαπήσει ἀκόμα, παρὰ μόνο τοὺς γονεῖς της — τὸν ὅποιον ἡ ἀνάμνησις ἦταν βαθεῖα χαραγμένη στὴν καρδιά της — τὰ λουλούδια, τὰ πουλιά, τὰ δέντρα καὶ ὅλη τὴ φύσι.

Κάποτε τὰ βράδια, ὅταν τελείωνε νοορὶς τὴ δουλειά της, ἢ πολὺ προῖο, πρὶν πάει στὰ σάπια γιὰ νὰ ἐργασθῇ,

περνοῦσε ἀπὸ τὸ πάρκο τῆς πόλεως καὶ ἀπολαίβανε τὸ μῦθο τὸν λουλουδιῶν, τὸ κελάδημα τὸν πευλῶν, τοὺς ψιθυροὺς τὸν δέντρων.

Ἦσαν αὐτὲς ἢ ποὺ εὐτυχεσιμένους στιγμὲς τῆς ζωῆς της καὶ τῆς φαινόταν πὸς τὰ λουλούδια, τὰ πουλιά, τὰ δέντρα, τὴν ἀναγνωρίζαν καὶ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ αὐτὰ.

Πρὸ πάντων τὴν ἀνοίει, τῆς ἄρρασε πολὺ νὰ περπατᾷ στὸ πάρκο. Ἀνάστανε μὲ ἀπόλαυσι τὸ μωρομένο ἀγέρι ὡς τὰ βράθι τῆς φυσῆς της.

Ἐνα μαγευτικὸ Ἀπριλιάτικο προῖο, ἡ Λιζέττα, πρὶν πάει στὴν ἐργασία της, πρᾶβῆξε νὰ περπατήσῃ λίγο στὸ πάρκο.

Ἦταν ἀκόμα πολὺ νοορὶς καὶ ἡ σταγόνας τῆς δροσιάς ἔλειπαν σάν διαμαντοκόκη ἐπάνω στὰ φύλλα τὸν δέντρων καὶ στὰ πολυχρώμα λουλούδια.

Ἡ Λιζέττα προχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα χαρούμενη καὶ ἀλαφρὴ σάν νεράδα, τραγουδώντας σιγανά.

Ἐξάφνα, στάθηκε ἀτόπιμα στὴ στροφὴ ἑνὸς μονοπατιοῦ καὶ ἔπαυε τὸ τραγοῦδι της, σάν προμαγμένο πουλί.

Ἐκεῖ μπροστά της, σ' ἓναν πάγκο, ἦταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα κάτω, σάν ἄηργο σῶμα, κάποιος νέος, ὁ ὁποῖος μόλις τὴν ἐνοιοῦσε νὰ περναί ἀπὸ σιμά του, ἀνασπρόβηκε βιαστικά καὶ τριβώντας τὰ μάτια του, τῆς εἶπε :

— Θεέ μου!... Πῶς τρέμαξα... Νόμισα πὸς ἦταν κανένας ἀστειρολόγος.

Ἔστερα, κοιτάζοντας καλύτερα μὲ τὰ νυσταγμένα του μάτια τὴ Λιζέττα, τῆς εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς. Τρέμαξα ἐγώ, ἀλλὰ ποὺ φράνεται, πὸς καὶ εἶσετε προμάξατε λίγο. Μὴ φοβάστε ὅμως. Δὲν εἶμαι κανένας ἀλήτης. Εἶμαι Ρώσος πρόσφυξ, χωρὶς δουλειά καὶ ἔτσι ἀναγκά-

ζομαι τὴν νύχτα νὰ κοιτάμαι ἐδῶ στοὺς πάγκους. Σὰς βεβαίω, ὅστόσο, ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου ἀναπαυτικὸ τὸ κρεβάτι μου αὐτὸ καὶ κοιμάμαι, ἀλλοῖομονο, πολὺ—πολὺ ἀσχημα... Τί νὰ κάνῃ κανένας; Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ νέος χαμογέλασε πικρά.

Ἡ Λιζέττα τὸν αὐτῆσε μὲ πολλὴ συμπόνη. Δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ πῇ. Τέλος τὸν εὐλόγησε :

— Εἶπατε ὀλομόναχ' στὸν

Ἦταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα κάτω...

κόσμο, κύριε ;

— Μάλιστα, είπε ο νέος, είμαι ολομόναχος. Τόν πατέρα μου τόν τουφεύοντα οί επαναστασία καί ή μητέρα μου πέθανε έπειτα από λίγο καιρό άπ' τόν πόνο της. Πειθαίνοντας, μ' έξώρωσε ποτέ να μην πάω να έλπίζω στον Θεό και να είμαι πάντα τίμιος. Και για νάχω πάντα την εύχη της μητέρας μου, σάν άγγελό φύλακα κοντά μου, δεν άπελιζόμια, μ' όσα κ' άν ύποφέρω. Έλπίζω πάντα στο Θεό και ύπομένο.

Η Λιζέττα έννοιωσε μιά βαθεία συγκίνηση, ακούγοντας τά λόγια τού νέου.

Θά ήσαν ώς είκοσι χρόνων και ή φυσιογνωμία του ήταν ευγενική κ' άδολη. Τα μάτια του ήσαν τόσο φωτεινά και άγνά, πού ή Λιζέττα κατάλαβε, όσα δεν της έλεγε ψέμματα.

— Δέν έχετε καθόλου δουλειά ; τόν ρώτησε.

— Κερδίζω μόνο δυό φράγκα την ήμερα, απάντησε εκείνος, πουλώντας σάβρα. Μα μέ τόσα λίγα δεν μπορώ να πληρώσω νοίκι. Μόλις μπορώ να τρέφομαι λίγο. Θεέ μου, είμαι ικανός για καλύτερη δουλειά, αλλά μ' αυτή την προμερή κρίση, πού να βρω εργασία ; Ξέρω καλά Γαλλικά, καθώς βλέπετε, γιατί ήρθα μικρός στην πατρίδα σας και θ' άνα μπορούσα να κάνω κάτι. Ήμουν για ένα διάστημα υπάλληλος σ' ένα εργοστάσιο, αλλά μ' απέλυσαν μαζί μ' άλλους. Στην θέση πού βρισκόμια τώρα, θά έπρεπε να πέσω στη λίμνη τού πάκου να πνιγώ. Μά, όχι, Θά ύποφέρω ώς τó τέλος κ' ό Θεός δεν θά μ' εγκαταλείψη...

Η καρδιά της Λιζέττας σφυγγότανε. Ο νέος Ρώσος της ένέπνεε έμπιστοσύνη και συμπόνια και σε μιά στιγμή, έντελώς ανόρθωμα, τού ειπε :

— Κι' εγώ είμαι ολομόναχη στον κόσμο. Εργάζομαι πολύ, πληρώνομια μίξερια, μιά ώστόσο μπορώ να ψευτοζώ και να πληρώνω τó νοίκι ενός διαματίου. Τό διαμάτιό μου αυτό είνε άπορητά μεγάλο. Μπορώ να τó χωρίσω σε δυό, κρεμώντας μιά κουρτίνα στη μέση. Θέλετε νάρχσετε να κοιμάστε στο διαμάτιό μου όσπου να βρήτε κοιμά μιά καλή δουλειά ;

Τά λόγια αυτά τά ειπε ή Λιζέττα με μεγάλη απλόητα, κυττάζοντας τó νέο με ειλικρινές κ' άγνό βλέμμα.

Κι' εκείνος, συγκινημένος, της άποκρίθηκε :

— Ω, δεσποινίς ! Καλά μου είστε ή μητέρα μου να μην άπελιζόμια εύκολα. Να πού ό Θεός μου στέλνει μιά αδελφούλα. Άλλά πώς να ρθώ να μείνω μαζί σου ; Θά σάς έννοήσω.

— Δέν θά μ' έννοήσετε καθόλου, απάντησε ή Λιζέττα. Θά έρχεστε μόνο να κοιμάστε και τó πρωί θά φεύγετε. Κι' έπειτα εγώ λείπω όλη την ήμερα. Μπορείτε να μένετε και την ήμερα στο διαμάτιο, αν θέλετε.

— Είστε ένας άγγελος ! ψηθύρισε ό νέος με τρεμάμενη φωνή. Και παίρνοντας τó λευκό χερσάκι της Λιζέττας, τó φίλησε μ' ευγνωμοσύνη.

— Να ρθίτε από άπόψε, τού ειπε ή Λιζέττα. Θ' άρρωσθήσετε αν έξακολούθητε να κοιμάστε δώ πέρα. Ή νύχτες είνε άκόμια πολύ δροσερές. Κι' έπειτα κινδυνεύετε να πάτε φυλακή.

Τού έδωσε κατόπιν την διεύθυνσί της και τόν άποχωρέτησε, λέγοντάς του :

— Καλή άντάμωσι τó βράδυ !

Τό ίδιο βράδυ, ό νέος, ό όποιος λεγότανε Βλαδίμηρος, πήγε στο διαμάτιο της Λιζέττας.

Η καλόκαρδη νέα τού είχε ετοιμάσει σε μιά γωνία τού διαματίου της, πίσω από μιά κουρτίνα. Τού είχε σπρώσει τó ένα από τά στρώματά της, τού είχε παραχωρήσει πη μιά άπ' τίς δυό καρέκλες της κ' ένα μικρό τραπέζι.

Ο Βλαδίμηρος δάκρυσε μόλις βρήθηκε μπρός στη ζεστή αυτή φωλίτσα. Και τó παιλιωρημένο σώμα του αναπαύτηκε καλά εκείνο τó βράδυ. Μόλις πλάγιασε, έβλεπε τά μάτια του κ' αποκοιμήθηκε, βαθεία και μονοκόμιατα. Και τó πρωί σηκώθηκε πριν ξυτηγήσει ακόμα ή Λιζέττα και βγήκε στους δρόμους να πουλήση σάβρα.

Αυτό έξακολούθησε επί άρκετές ήμέρες. Οί δυό νέοι, κουρασμένοι καθώς γυνούσαν από την εργασία τους, άντάλλαζαν λίγα λόγια, νύσταζαν γρήγορα κ' έπεφταν να κοιμηθούν.

Όταν ή Λιζέττα ξυπνούσε πύ νωρίς άπ' τó Βλαδίμηρο, τού τοίμαζε λίγο ζεστό ποτή ή γάλα, τó όποιο ό νέος δεχόταν με βουκοιμένα τά μάτια.

Κάποτε όμως πού θέλησε να τού δώσει και λίγο φαγά, ό νέος

άρνήθηκε να τó δεχθή και κοκκίνισε άπ' τή ντροπή του.

Τίς περισσότερες μέρες, τó πρωί, φεύγοντας ό Βλαδίμηρος άπ' τó διαμάτιο, φίλιζε τó χέρι της Λιζέττας και της εύχόταν να περάση εύχάριστα την ήμερα της.

Τίς στιγμές αυτές βρισκόταν μέσα στην κάμαρα της νέας κ' ή αυτονομικονόρα της.

Μά όσο κ' άν ήσαν άγνοί και άδολοί οί δυό αυτοί νέοι, ό κόσμος γύρω τους δεν μπορούσε να πιστέψη στην άδωότητά τους. Άρχισαν λοιπόν να κατηγορούν τή Λιζέττα και να λένε πώς έπασε φίλο έναν άληθη τού δρόμου !

Η πρόστιχη και χυδαία αυτή συκοφαντία έφτασε τέλος και σπύ σπύτα, όπου πήγανε κ' έγραβε ή Λιζέττα και σιγά—σιγά όλες ή πελάτισσές της την έγχατέλειψαν.

Έτσι ή φτώχη Λιζέττα έμεινε χωρίς δουλειά.

Ο Βλαδίμηρος δεν είχε ύπομιασει τίποτε άπ' όλη αυτή την τραγική ιστορία. Έβλεπε τή Λιζέττα λιτωμένη και σιωπηλή και δεν καταλάβαινε τί έχει.

Μιά μέρα πού γύρισε έξωφρα νωρίς τó διαμάτιο, γιατί έξω βρεχε ραγδαία, βρήκε την «αδελφούλα» του να κάθεται σε μιά γωνία και να κλαίη σιωπηλά. Αυτό τόν σάτισε.

— Τί έχεις, Λιζέττα ; τή ρώτησε. Γιατί κλαίς ; Πώς είσαι έδώ τέτοια ώρα ; Δεν πήγες σήμερα να εργασθής ;

Η Λιζέττα δεν ήθελε να τού πη τί της συνέβαινε. Ο νέος όμως έπέμνε, την παρακάλοισε θερμά και στο τέλος την άνάγκασε να τού τά πη όλα.

Η άποκόληψη της Λιζέττας σπάρραξε την καρδιά τού Βλαδίμηρου.

— Θεέ μου, ειπε, σούβανα μεγάλο κακό, αδελφούλα μου. Δέν σφεατήκαμε ποτέ, αλήθεια, πώς ό κόσμος μπορούσε να μιάς παρεξηγήσει. Κι' είναι έτσι αίτια να μείνης χωρίς δουλειά. Η καλωσύνη σου πληρώθηκε πού άναρβά, Λιζέττα. Τί πρέπει να γίνη τώρα ; Να φύγω ; Άλλά κ' άν φύγω, τί θά γίνης ; Έκαμεις μιά μεγάλη καλωσύνη για μένα και σταγματιστηρες, φτώχη μου αδελφούλα ! Τό κακό είν' άνεπανόρθωτο. Θεέ μου, τί να κάνω, τί να κάνω ;...

Οί δυό νέοι έμειναν σφεαπτικοί για μερικές στιγμές κ' έξωφρα ό Βλαδίμηρος ειπε :

- Βρήκα τί πρέπει να γίνη.
- Τί ; ρώτησε ή Λιζέττα.
- Θά παντρευτούμε.
- Να παντρευτούμε ;
- Ναι, ναι, θά παντρευτούμε. Δεν ύπάρχει άλλη λύσις. Μόνο αν θε πάρω γυναίκα, θά πάρη ή κακογλωσσά τού κόσμου.

Η Λιζέττα χαμογέλασε πικρά.

— Λιζέττα, της ειπε ό Βλαδίμηρος, μη γελάς. Μόνον έτσι σωζόμαστε. Ναι, είμαι πολύ φτωχός, αλλά τί σημαίνει ; Θά εργαστώ, θ' άγωνιστώ, θά πετύχω. Θά σε κάνω εύτυχημένη. Κι' ακόμα θά σου δώσω και τόν τίτλο μου...

Στό σημείο αυτό ό νέος άναστένανε.

— Ναι, συνέχισε, είμαι κόμης. Τί τραγικό άστείο ! Ένας κόμης πού πουλάει σάβρα !...

— Και μιά κόμησηα μοδισπριλά, τιμηλήρωσε ή Λιζέττα, δακρύζοντας και γέροντας τó ώραίο της κεφάλι στον όμο τού νέου.

Έπειτα από λίγες μέρες, έγινε ό γάμος τού Βλαδίμηρου και της Λιζέττας. Ένας γάμος πολύ—πολύ φτωχικός. Μά έτσι ή Λιζέττα ξαναβρήκε την χαμένη της ύπόληψη και τίς εργασίες της.

Κι' έπειδή όλος ό κόσμος δεν είνε κακός, κάποια καλή κυρία, στην όποια τά έξομολογήθηκε όλα ή Λιζέττα, την πίστεψε, την συμπόνεσε και βρήκε μιά καλή δουλειά τού Βλαδίμηρου.

Είνε πάλι άνοιξις.

Στό άνθισμένο πάρκο, άργά τó βράδυ ή πού νωρίς τó πρωί, ό Βλαδίμηρος κ' ή Λιζέττα πηγαίνουν και περπατούν κάτω από τά δέντρα ή κάθονται στο παγκάκι εκείνο, ότου άλλοτε κοιμότανε ό Βλαδίμηρος, όταν ήταν άστεγος. Είνε κ' οί δυό πολύ έρωτευμένοι, τρεπεντυχημένοι...

Και τώρα πιά, οίτε ό Βλαδίμηρος λέει τή Λιζέττα «αδελφούλα» του, οίτε ή Λιζέττα λέει τó Βλαδίμηρο «αδελφούλη» της. Τώρα πιά είν' ένα άνδρόγυνο παρκαριστό οί δυό τους και τά λόγια τους είνε γλυκά, έρωτικά, γεμάτα τρυφερότητα...

Είν' άρεστές καρδιές επίσης πού κοιμά μιά κουρτίνα δεν χωρίζει τó μικρό, φτωχικό διαμάτιο των δυό νέων...

Φίλιψε τó χέρι της και της εύχόταν να περάση εύχάριστα την ήμερα της...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Μιά σειρά υπερέχων καλλιτεχνικών εικόνων από τή ζωή τού Χριστού και τó μαρτύριό του. Υπερπεντήκοντα θρησκευογρηματικοί πίνακες μεγάλων ξένων ζωγράφων. ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΑΓΟΡΑΣΗ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ». 3 ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΔΡΑΧΜΑΣ 3